

Andrzej Stadnicki
ul. Grzybowska 5 m. 919
00-132 Warszawa
tel.: 22 620 47 91
723 350 122
e - mail: a.stadnicki1@wp.pl

2. Autoreferat

2.1 Dane osobowe

Urodziłem się 5.11.1939 w Warszawie. Matka, Helena Jasiewicz-Stadnicka, tancerka w baletach S. Diagilewa, choreograf, pedagog – Jej imię nosi Młodzieżowy Dom Kultury w Radomiu; ojciec, Wacław Stadnicki, oficer w oddz. gen.

F. Kleeberga, inżynier, pedagog.

Po wysiedleniu z Warszawy – w 1944 roku, do 1955 mieszkałem w Radomiu.

Kształcenie muzyczno-ruchowe rozpocząłem w 1945 pod kierunkiem matki oraz profesorów z przedwojennego warszawskiego Konserwatorium.

W roku 1954 uzyskałem kwalifikacje instruktora tańca.

W 1967 ukończyłem Państwową Wyższą Szkołę Muzyczną w Warszawie, Wydział Wychowanie Muzyczne, uzyskując z wyróżnieniem stopień magistra sztuki – temat pracy: *Formy zajęć muzyczno-ruchowych w szkole ogólnokształcącej stopnia podstawowego.*

W 1969 otrzymałem dyplom Instytutu Orffa Akademii Mozarteum w Salzburgu – temat pracy: *Bewegung mit Musik in Partiturnotensetzung.*

Stopień naukowy doktora nauk wychowania fizycznego został mi nadany w 1978 roku uchwałą Rady Wydziałowej Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie – temat dysertacji: *Notacja ruchu w zastosowaniu do wychowania muzyczno-ruchowego.*

2.2 Posiadane dyplomy, stopnie naukowe:

- Dyplom ukończenia studiów w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie z wynikiem bardzo dobrym z wyróżnieniem i uzyskaniem stopnia naukowego magistra sztuki, rok 1967,
- Lehrbefähigungsdiplom Akademie für Musik und darstellende Kunst „Mozarteum” in Salzburg, Orff – Institut, rok 1969,
- Dyplom Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie – uzyskanie stopnia doktora nauk wychowania fizycznego, rok 1978.

2.3 Przebieg pracy zawodowej:

- 1959 – 1963 instruktor-choreograf w Pałacu Młodzieży,
- 1967 – 1970 wykładowca w Państwowym Instytucie Pedagogiki Specjalnej,
- 1970 – 1996 starszy wykładowca w Wyższej Szkole Pedagogiki Specjalnej,
- 1977 – 1979 nauczyciel rytmiki i umuzykalnienia w Instytucie Głuchoniemych,
- 1979 – 1998 nauczyciel rytmiki w Ośrodku Szkolno-Wychowawczym dla Dzieci Niewidomych w Laskach,
- 1986 – 1989 adiunkt w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina,
- 1992 – 1997 muzykoterapeuta w Stowarzyszeniu Rodziców Dzieci Niewidomych i Słabowidzących „Tęcza”.
- Od roku 1996 jestem profesorem Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej.

2.4 Problematyka kształcenia muzyczno-ruchowego

W wielu krajach, w tym również w Polsce, obserwujemy stały, choć ciągle jeszcze za mały, wzrost zainteresowania walorami dydaktyczno-wychowawczymi tańca. Jego najrozmaitsze formy znalazły szerokie zastosowanie zarówno w szkolnictwie powszechnym, jak i specjalnym. Coraz powszechniejsze jest także zainteresowanie lekarzy i pedagogów pełniejszym wykorzystaniem ruchu z muzyką jako metody oddziaływania terapeutycznego. Ruch z muzyką, a w szczególności tańce o charakterze zabawowo-rekreacyjnym, może stanowić istotny czynnik rozwoju estetycznego, fizycznego i umysłowego oraz socjalizacji i relaksu dzieci w normie, a w odniesieniu do uczniów wymagających specjalnych zabiegów dydaktyczno-wychowawczych dodatkowo służy rehabilitacji – korygowaniu dysfunkcji psychicznych i zaburzeń motorycznych, poszerzeniu możliwości realizacji naturalnej potrzeby ruchu i kompensacji.

W mojej pedagogicznej działalności centralne miejsce zajmuje ruch i muzyka występujące w różnych postaciach:

- ćwiczenia muzyczno-ruchowe ukierunkowane na przybliżenie dzieciom różnych zjawisk muzycznych, uwrażliwienie na nie i umożliwienie, wyrażenia ich w ruchu oraz mające na celu rozwój sprawności kinestetycznej w ścisłym powiązaniu z muzyką,
- zabawy muzyczno-ruchowe zawierające treści edukacyjne korelujące z zainteresowaniami danego wieku dzieci, ćwiczące refleks, orientację przestrzenną, kreatywność, zachowania prospołeczne w grupie i wprowadzające nastrój radosnej zabawy,
- taniec, będący uporządkowaną pod względem wyrazowo-estetycznym czynnością psychoruchową inspirowaną muzyką, wykonywany indywidualnie, w parach lub grupowo, którego walory są przedstawione wcześniej i poniżej.

Trzecia z wymienionych form aktywności muzyczno-ruchowej, taniec, jest domeną mojej pracy, toteż tu przedstawię kilka aspektów tej dyscypliny.

Spośród różnych rodzajów tańca szczególne walory prezentuje taniec wywodzący się ze sztuki ludowej – polskiej i innych narodów. Ten rodzaj tańca, utworzony przez artystów amatorów, nie jest, jak wiadomo, wynikiem spekulacji intelektualnej ani wpływów modnych w danej epoce trendów, lecz jest formą ludycznej ekspresji dynamicznej, obrazem poruszeń psychicznych tkwiących w naturze człowieka zawsze – w sensie istnienia ludzkości oraz w sensie całego życia danej osoby.

Powstałe pod wpływem bodźców emocjonalnych i w porywie spontaniczności tańce ludowe – melodie i wyrażający je ruch – równie emocjonalnie i spontanicznie są odbierane i przeżywane, a także wykonywane, przez osoby, z którymi przez lata pracuję. Dlatego, nie wykluczając innych rodzajów tanecznej ekspresji ruchowej, ten rodzaj tańca, przy zachowaniu pierwotnej oryginalności, uznaję za najbardziej przydatny w pedagogice ogólnej i specjalnej, zwłaszcza dotyczącej wieku przedszkolnego, młodszego wieku szkolnego, a także w geragogice i terapii.

W definiowaniu tańca przede wszystkim zwracana jest uwaga na ruch ciała jako czynność przestrzenną z przemieszczeniami i gestami. Wiadomo też, że ruchowi tanecznemu na ogół towarzyszy muzyka trwająca w określonym czasie. Te dwa elementy, zespolone w przestrzeni i czasie, tworzą dyscyplinę o niepowtarzalnej specyfice umożliwiającej człowiekowi radosne doznania psychofizyczne.

Przebiegi muzyczne: frazy, zdania, okresy oraz zawarty w nich nastrój, artykulacja, tempo, metrum stanowią dla ruchu inspirację i są elementami kierującymi, wyznaczającymi charakter ekspresji oraz ściśle określającymi czas na wykonanie poszczególnych kompleksów ruchowych – kroków i figur oraz całości kompozycji choreograficznej.

Sekwencje taneczne zaś, wyrażając konstrukcję muzyczną i pozostając z nią spójne, niejako dodają do warstwy czasowej muzyki warstwę przestrzenną – stają się jej wiernym wizualnym obrazem – przedstawiają jej charakter, budowę, dynamizm. Oczywiście, są też odzwierciedleniem wyobraźni tanecznej twórców i zdolności ekspresyjnych odtwórców.

Symbioza tych dwóch dyscyplin następuje już w wyobraźni choreografa podczas procesu tworzenia układu tanecznego (dotyczy twórców, zarówno profesjonalistów, jak i amatorów, a także uczestników zajęć w ramach twórczej ekspresji) oraz podczas nauki, a następnie wykonywania tańca. W procesie tym uaktywniają się liczne psychofizyczne zdolności twórców i wykonawców. Przez to uaktywnienie pobudza się, ćwiczy i rozwija m.in.:

- muzykalność (zdolność emocjonalnego przeżywania muzyki),
- zdolności muzyczne – poczucie rytmu, tempa, wysokości dźwięku (zwrotów melodycznych), wycucie muzycznych elementów formotwórczych (motyw, fraza, zdanie, okres muzyczny),
- sprawność fizyczna – motoryka duża, koordynacja poszczególnych części ciała,
- poczucie estetyki ruchu – gestów i przemieszczeń oraz kompozycji przestrzennej,

- komunikacja indywidualna i grupowa
- inwencja twórcza – eksponowana szczególnie w metodzie Orffa.

Duży ładunek emocjonalny i piękno zawierające się w muzyce i ruchu tanecznym emanuje na osoby tańczące, kształtuje wrażliwość i smak estetyczny, wpływa pozytywnie na ich samopoczucie, zaciekawia repertuarem tanecznym, zatem stanowi również motywację do jego poznawania. Proces nauki tańca intensywnie wspomaga rozwój wszystkich procesów poznawczych, jak: uwaga, obserwacja, spostrzeganie, zdolność naśladownictwa, pamięć. W trakcie zajęć uczestnicy doświadczają radości działania zespołowego, socjalizują się.

Nie bez znaczenia jest też walor poznawczy tych zajęć – ogólnie mówiąc, poszerzenie wiedzy o kulturze tanecznej i przyswajanie umiejętności tanecznych, a jest ich bardzo wiele.

Na szczególną uwagę zasługują tańce polskie. Ich nauka jest/powinna być traktowana jako nieodzowny element wychowania patriotycznego, jako ważne ogniwo treści odnoszących się do programu edukacji w zakresie kultury polskiej – jej bogactwa regionalnego i ogólnonarodowego silnie zaznaczonego właśnie w muzyce i tańcach ludowych wraz z przeogromną różnorodnością strojów i obrzędów, z którymi są powiązane. To ta dziedzina kultury była i nadal jest inspiracją wielkich dzieł o znaczeniu narodowym¹, to właśnie podczas edukacji na wszystkich poziomach należy młodym pokoleniom zaszczerpić ciekawość poznawania tej sztuki, zapewnić kontakt z nią, nauczyć umiejętności wykonania konkretnych tańców i wyrażania w tej postaci własnych cech osobowościowych, przepoić dzieci i młodzież duchem piękną polskości, inspirować do rozwoju wysokiej, eleganckiej estetyki i harmonii ruchu oraz uczyć kultury zachowań, wzbogacać niepowtarzalne doznania emocjonalne pobudzane przez proste i zarazem wykwintne melodie i sekwencje taneczne, budować tożsamość kulturową, tworzyć nierozzerwalne więzi z historią przodków, a przez to trwałe więzi z Ojczyzną. Ze względów poznawczych oraz kształtujących pozytywny stosunek do ludzi innych krajów ważne jest oczywiście poznawanie także piękna folkloru różnych narodów, co w obfitości propagują moje książki.

Wyniki badań, prowadzonych przeze mnie wraz ze studentami, wskazują na istotny, pozytywny wpływ ruchu z muzyką na dzieci. W szczególności dotyczy to rozwoju emocjonalnego, fizycznego, wyników w nauce i zachowania.

Bardzo ciekawe efekty uzyskali w zakresie stosowania ruchu z muzyką słuchacze studiów podyplomowych oraz moi magistranci z kierunku glottodydaktyka. Włączenie śpiewu i tańców angielskich oraz francuskich do edukacji lingwistycznej dzieci przyczyniło się do radosnego, odpowiadającego psychice dzieci, poznawania obcego języka, co w efekcie dało znakomite jakościowe i ilościowe wyniki.

¹ S. Moniuszko – Straszny Dwór, Hrabina, pieśni; Fr. Chopin – mazurki, polonezy, Rondo á la Krakowiak; K. Szymanowski – Harnasie oraz także mazurki i pieśni kurpiowskie; W. Lutosławski - Melodie ludowe, Mała suita, Tryptyk śląski, Bukoliki i in.

2.5 Podstawa do przewodu o nadanie mi stopnia doktora habilitowanego

2.5.1 Książka - MUZYKA I TAŃCE Z RÓŻNYCH STRON ŚWIATA

w zapisie partyturowym z opisem słownym i rysunkami oraz nagraniami
CD i DVD

Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej, Warszawa 2013 i 2014.

Mój indywidualny wkład w tę publikację wynosi 68 % - 39% treści teoretyczne oraz 29% konstruowanie partyturowego zapisu opracowań choreograficznych; współpraca z współautorami będącymi słuchaczami Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe w ramach prowadzonego przeze mnie seminarium dyplomowego.

Nagrania płytowe, stanowiące integralną część z książką, zawierają autorskie opracowania i wykonania akompaniamentu fortepianowego.

2.5.2 Nagranie DVD - PRZEGLĄD RETROSPEKTYWNY z okazji 15 lat działalności Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe w Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej.

Ad. 2.5.1 W książce zawarta jest problematyka teoretyczno-metodyczna kształcenia muzyczno-ruchowego² oraz muzyka i tańce z różnych krajów europejskich i pozaeuropejskich – Polski, Anglii, Austrii, Danii, Francji, Hiszpanii, Holandii, Słowacji, Łotwy, Rumunii, Szwecji, Armenii, Brazylii, Boliwii, Meksyku, Rosji i Węgier.

Strona muzyczna i ruchowa, zarówno moich opracowań jak i słuchaczy Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe realizujących swoje prace dyplomowe w ramach prowadzonego przeze mnie seminarium, przedstawiona została wg. mojej autorskiej koncepcji nutowego zapisu układów muzyczno-ruchowych w formie partytury. Zarys koncepcji zasygnalizowany jest w niniejszych dokumentach – pkt. Dorobek naukowy, a pełna jej prezentacja przedstawiona w książce.

Dla zwiększenia użyteczności publikacji w pracy pedagogicznej nauczycieli, instruktorów i terapeutów, do książki dołączone są płyty CD i DVD zawierające nagrania repertuarowe.

Nagrania do poprzednich wydań książkowych zostały przyjęte z dużą aprobatą użytkowników. Dotychczas opublikowane książki mojego autorstwa z zakresu

² Napisanie jednego rozdziału *Kompendium wiedzy z zakresu edukacji muzycznej w nauczaniu zintegrowanym w książce Muzyka i tańce z różnych stron świata* powierzyłem wybitnej specjalistce, wieloletniej st. wykładowczyni Akademii Pedagogiki Specjalnej, Janinie Stadnickiej.

edukacji muzyczno-ruchowej wzbudziły zainteresowanie wykładowców, studentów i słuchaczy nie tylko w Akademii Pedagogiki Specjalnej, ale również w środowiskach innych szkół wyższych oraz wielu placówkach oświatowych, kulturalno-oświatowych i leczniczych. Całe nakłady tych publikacji zostały wyczerpane.

Nadmieniam, że opublikowana w tym roku pozycja wydawnicza będzie szczególnie przydatna absolwentom piętnastu edycji Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe (ok. 300 osób) oraz kolejnym edycjom tych studiów, a także studentom studiów stacjonarnych (ok. 150 osób).

Książka wraz z nagraniami stanowi ważne uzupełnienie niewielkiego zakresu dostępnych w Polsce publikacji ukazujących tańce różnych narodów. Zawarty w niej oryginalny partyturowy zapis muzyki i ruchu zapewnia, zgodnie z wynikami badań, najwyższy stopień komunikatywności.

Repertuar zawarty w omawianej publikacji dostosowany jest do możliwości odtwórczych przeciętnie uzdolnionych dzieci oraz osób dorosłych. Oprócz tańców ludowych zawiera także tematy ruchowe do piosenek i muzyki w rytmach współczesnych tańców młodzieżowych przedstawione w postaci choreogramów z możliwie zwięzłym opisem słownym. Treści ukierunkowane są na wyzwalanie i kształcenie, bardzo istotnej w wychowaniu i dorosłym życiu, wzajemnej, socjalizującej współpracy.

Muzyka zapisana w partyturach muzyczno-ruchowych, stanowiących główną część książki, w niektórych przypadkach zaaranżowana jest na orkiestrę dziecięcą – instrumentarium Orffa oraz muzykowanie naturalne. Jest to duży walor publikacji, bowiem możliwość akompaniowania przez dzieci, w trakcie nauki, a także podczas wykonywania tańców już po przyswojeniu ich, stanowi o rozwoju zdolności synkretycznego postrzegania sztuki. Jest jednocześnie formą aktywnej terapii akustyczno-wibracyjnej. Ponadto służy rozwojowi muzykalności, umożliwia poznawanie zapisu nutowego, zaznajamia z kształtem i brzmieniem instrumentów perkusyjnych – melodycznych i niemelodycznych, rozwija manualnie, ćwiczy koordynację wzrokowo czynnościową (małą motorykę) oraz umiejętność współdziałania w zespole.

Ad. 2.5.2 Nagrania otwiera fragment prowadzonych przeze mnie warsztatów artystycznych w ramach Seminarium Orffowskiego w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Następnie przedstawione są fragmenty zajęć i pokazów końcowych kolejnych piętnastu edycji PS KRM.

Poszczególne obrazy, poza wartością dokumentalną Uczelni, zawierają walory edukacyjne – stanowią pomoc naukową do zastosowania w dydaktyce; z praktyki wynika, że prezentacja podczas zajęć filmu pokazującego cel, do którego prowadzą poszczególne etapy nauki określonych tańców i innych form muzyczno-ruchowych stosowanych w metodzie Carla Orffa, wzbudza zaniepokojenie oraz wzmacnia motywację uczestnictwa i zaangażowanie osób ćwiczących. Wrażenia wizualne i słuchowe, jakich dostarcza film, pobudzają ich wyobrażenia muzyczne i muzyczno-

ruchowe podnosząc przez to wyrazistość ekspresyjną, a to z kolei wpływa na efektywność artystyczną, zależną oczywiście od wieku i sprawności ćwiczących. Ukazane w filmach szerokie spektrum kultury tanecznej różnych narodów i różnych epok będzie poznane i propagowane nie tylko przez liczne grono słuchaczy i absolwentów PS KMR, lecz także wielu nauczycieli i instruktorów zainteresowanych moimi dotychczasowymi publikacjami, co posłuży propagowaniu tej dyscypliny wśród dzieci, młodzieży i osób dorosłych.

2.6 Cel opublikowania książki oraz nagrań CD i DVD

Jednym z celów wydania książki *Muzyka i tańce z różnych stron świata* oraz nagrań CD i DVD jest upowszechnienie różnych form aktywności muzyczno-ruchowej, a zwłaszcza tańców, których różnorodność kulturowa oraz szeroko pojęte wartości poznawcze, usprawniające, terapeutyczne i wychowawcze zostały już wcześniej tu przedstawione.

Drugi cel to popularyzacja, zastosowanego w książce, autorskiego partyturowego systemu notacji ruchu z muzyką uznanego przez osoby już zaznajomione z nim za godny upowszechnienia, bowiem jest czytelny, komunikatywny i, mimo złożoności zapisywanych kwestii, łatwy do przyswojenia, umożliwiając zwięzłe notowanie oraz odczytywanie kompozycji ruchu z muzyką. Kanwa prezentowanego systemu notacji spotkała się z akceptacją już dużo wcześniej - w Akademii Mozarteum w Salzburgu i Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie, gdzie została przedstawiona w dysertacji doktorskiej. Obecna, zweryfikowana w praktyce postać systemu notacji, to owoc wielu lat pracy nad doskonaleniem i uszczegółowieniem tego specjalistycznego języka w aspekcie przejrzystości, precyzji odzwierciedlenia synkretycznego przebiegu ruchu z muzyką i użyteczności pedagogicznej.

Stopień zainteresowania książką *Muzyka i tańce z różnych stron świata* oraz nagraniami CD i DVD świadczą o osiągnięciu zamierzonego celu; spełniają oczekiwania wielu osób traktujących taniec jako narzędzie wielowymiarowego rozwoju i wychowania, nieustannie poszukujących nowego repertuaru.

Myśl przewodnią przedstawienia na DVD w *Przeglądzie retrospektywnym* filmów z Seminarium Orffowskiego w Akademii Muzycznej i 15 edycji Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe w Akademii Pedagogiki Specjalnej stanowiło, poza przekazem repertuarowym, skonsolidowanie absolwentów tych studiów. Spotykają się oni bowiem w większości na kolejnych pokazach końcowych, a wielu korzysta z możliwości udziału w wybranych zajęciach oraz konsultacji merytorycznej.

3. Pozostałe osiągnięcia naukowe, artystyczne, dydaktyczne i zawodowe

3.1 Aktywny udział w naukowych konferencjach międzynarodowych

W pracy dydaktycznej i naukowej staram się poznawać i uwzględniać trendy światowej pedagogiki. Z tego względu podtrzymuję, nawiązane w czasie studiów w Salzburgu i w późniejszym okresie, kontakty ze specjalistami kształcenia muzyczno-ruchowego i muzykoterapeutami.

Moje wystąpienia na sympozjach, konferencjach naukowych i kongresach – referaty, warsztaty artystyczne, wymiana doświadczeń – były związane z wychowaniem muzyczno-ruchowym, tańcem, notacją ruchu z muzyką, pedagogiką specjalną i terapią akustyczno-wibracyjną:

- 1986 – Austria – XII ISME – Weltkongress – prelegent , 7 dni,
- 1989 – Niemcy – Internationales Gymnastik Kolloquium-Pädagogische Hochschule – Magdeburg, prelegent, 5 dni,
- 1990 – Niemcy – VII International Symposium Adapted Physical Activity – Berlin prelegent, 6 dni
- 1990 – Niemcy – Internationales Gymnastik und Sporttanzseminar – Pädagogische Hochschule Magdeburg – prelegent, 5 dni,
- 1991 – Niemcy – II Internationales Gymnastik und Sporttanzseminar – Pädagogische Hochschule Magdeburg – prelegent, 5 dni,
- 1991 – Niemcy – Fachbereich Sozialpädagogik der Fachschule Darmstadt – wymiana naukowa i prelekcja, 7 dni,
- 1994 – Niemcy – Akademia Comburg Schwäbisch Hall – wymiana naukowa i prelekcja, 6 dni,
- 1995 – Słowacja – Euroforum EASE Lučenec – wymiana naukowa i prelekcja, 7dni,
- 1996 – Słowacja – II European Forum EASE Lučenec – wymiana doświadczeń warsztatowych, 6 dni,
- 1996 – Niemcy – Humboldt-Universität Berlin – prelegent, warsztaty artystyczne, 2 dni,

- 1996 – Niemcy – Międzynarodowy Kongres Muzykoterapeutyczny – Hamburg – prelegent, 7 dni,
- 1998 – Niemcy – Pädagogische Fachschule Fürstenwalde – prelegent-wykładowca, 6 dni,
- 1998 – Szwajcaria – Academia Musica Medica Rapperswil – współpraca i wymiana naukowa, 14 dni,
- 1999 – Szwajcaria – Academia Musica Medica Rapperswil – współpraca i wymiana naukowa, 14 dni,
- 2000 – Szwajcaria – Academia Musica Medica Rapperswil – współpraca i wymiana naukowa, 20 dni,
- 2000 – Niemcy – Pädagogische Fachschule Fürstenwalde – prelegent - wykładowca, 6 dni,
- 2001 – Szwajcaria – Academia Musica Medica Rapperswil – współpraca i wymiana naukowa, 19 dni,
- 2004 – Litwa – Międzynarodowa Konferencja „Nauka a jakość życia” – prelegent, 4 dni,
- 2006 – Szwajcaria – Academia Musica Medica Rapperswil – współpraca i wymiana naukowa, 9 dni,
- 2006 – Litwa – Międzynarodowa Konferencja „Nauka a jakość życia” – prelegent, 5 dni,
- 2007 – Włochy – Europejska Konferencja Terapeutyczna – prelegent, 6 dni,
- 2008 – Chorwacja – Międzynarodowy Kongres Terapii Akustyczno - Wibracyjnej – prelegent, 5 dni.

3.2 Publikacje uznane przeze mnie za najważniejsze spośród ponad 50³:

- *Programy rytmiki klas I,II,III Szkoły Specjalnej dla Dzieci Głuchych*. Instytut Programów Szkolnych, Warszawa 1978.

³ Pełny wykaz publikacji znajduje się w bibliografii książki załączonej *Muzyka i tańce z różnych stron świata*.

- *Bewegung mit Musik in Partiturnotensetzung*. Praxis der Psychomotorik. Heft 1. Dortmund 1983.
- *Logorytmika i choreorytmika. Poradnik metodyczny dla nauczycieli szkół specjalnych*. WSiP, Warszawa 1987.
- *Analyse von Tanzbewegungen .Eine Analyse im Hinblick auf die Notation ihrer Zeit-und Raumelemente mit Hilfe von Zeichen der Musikschrift*. Praxis der Psychomotorik. Heft 2. Dortmund 1987.
- *Movement with musik. VII International Symposium Adapted Phisical Activity*. Volume of Abstract, Berlin 1989.
- *Tańce dla dzieci – książka i autorskie nagrania*. Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1994.
- *Acoustic vibratory therapy in interaction with musically influenced movement*. [W:] *Book of abstract I World Congress of Vibroacoustic Therapy*. Vrbowec, Croatia2008.
- *Kształcenie muzyczno-ruchowe. Podstawy teoretyczno – metodyczne, badania, studia podyplomowe*. Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej, Warszawa 2009.
- *Edukacja muzyczno-ruchowa studentów w latach 1967 – 2012; PIPS – WSPS – APS*.(W:) *Sami tworzyliśmy tę historię*.(red.) H. Markiewiczowa, K. Poznański, J. Kulbaka. Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej, Warszawa 2012.

3.3 Dorobek naukowy

Opracowanie nowatorskiego systemu notacji ruchu

System bazuje na znakach pisma muzycznego wzbogaconego nowymi elementami pozwalającymi, poza metrum, rytmem, tempem, agogiką, formą, zapisać także istotne przestrzenne właściwości ruchu: kierunek, rysunek, rodzaj i rozmiar przemieszczeń oraz gestów w obrębie kinesfery, a także ustawienia i położenia poszczególnych części ciała. System ten, ujęty w postać partytury, przedstawia równoległy zapis równoczesnego w czasie przebiegu muzyki i ruchu, przez co wyraźnie obrazuje spójność kompozycji muzyczno-ruchowej.

Wysoką opinię mojej koncepcji zapisu ruchu wyrazili respondenci przeprowadzonych badań w Polsce, Niemczech i w Austrii – partyturowy zapis muzyki i powiązanego z nią ruchu był przedmiotem mojej pracy dyplomowej w Instytucie Orffa Akademii Mozarteum w Salzburgu, która została pozytywnie oceniona przez kadrę wykładowców – najwyższej rangi specjalistów kształcenia muzyczno-ruchowego. Wypowiedzi respondentów uzyskane w Polsce w wyniku przeprowadzonych badań dotyczących komunikatywności i użyteczności nutowego zapisu ruchu z muzyką w formie partytury potwierdzają wartość tej koncepcji, jak piszą, ułatwia on posługiwanie się literaturą tego przedmiotu, pozwala bowiem na szybsze i bardziej precyzyjne odczytywanie nowych kompozycji, umożliwia także dokładne notowanie układów muzyczno-ruchowych oraz, co się z tym wiąże, w znacznym stopniu usprawnia prowadzenie różnych form ruchu z muzyką.

Opinie studentów:

- *Jest to moje pierwsze zetknięcie się z systemem notacji ruchu. Bardzo mnie zainteresowało i podoba mi się ten sposób „informacji”.*
- *Wydaje mi się, że system ten jest bardzo dobrze opracowany, łatwy do zapamiętania i bardzo obrazowy.*
- *Bardzo łatwy, prosty, dostępny dla każdego ze względu na swą przejrzystość. Oznaczenia nie sprawiają kłopotów w zapamiętaniu, bardzo łatwo utrwalają się w pamięci i nie obciążają jej.*
- *Zapis bardzo czytelny, ułatwiający pracę, łatwy do opanowania.*
- *System notacji ruchu jest czytelny i zrozumiały, pomaga w krótkim zapisywaniu układów ruchowych.*

Opinie nauczycieli:

- *Uważam, że opracowany system notacji ruchu przez Andrzeja Stadnickiego jest przystępny, jasny i ułatwiający czytanie zapisanych układów tanecznych przez mniej lub więcej zaawansowanych nauczycieli.*

- Według mnie poznany system notacji ruchu jest przystępny i dobrze opracowany, a najważniejsze, że przydatny w praktyce.
- Znaki są czytelne, łatwo są przyswajalne, nie sprawiają specjalnych trudności w analizie i syntezie partytury.
- Moim zdaniem system ten jest dla nas zrozumiały i należałoby go rozpowszechnić.

Opinie profesorów:

Profesor Zbigniew Szot – Akademia Wychowania Fizycznego, Gdańsk – zwrócił uwagę na przystępność i łatwość w opanowaniu tego systemu notacji, w szczególności przez nauczycieli rytmiki. Uważa, iż notacja partyturowa stwarza duże możliwości ukazania powiązań ruchu z muzyką i jest zdecydowanie pełniejsza od zapisu w postaci słownej i rysunków.

Prof. Szot nadmienia również, że „*Prezentowana przez autora na Międzynarodowym Kolokwium Gimnastycznym w Magdeburgu notacja ruchu z jednoczesną próbą praktycznej prezentacji uzyskała aprobatę. Dowodem tego uznania było kilka międzynarodowych wystąpień prof. A. Stadnickiego, m.in. w Innsbrucku, Berlinie, Darmstademie*”.⁴

Profesor Zofia Ludkiewicz – Akademia Pedagogiki Specjalnej, Warszawa – wypowiedziała się następująco: „*Zasadniczym walorem jest jej oryginalność i nowatorstwo dotyczące notacji ruchowej skorelowanej z melodią muzyki tanecznej ludowej i narodowej, polskiej i zagranicznej. Warto zaznaczyć, że jest to wyróżniająca się tego typu praca polskiego autorstwa, różniąca się na korzyść od znanych systemów zagranicznych swoją prostotą, łatwością wykonania i równocześnie precyzją pozwalającą na odtworzenie zapisu zarówno profesjonalistom, jak też instruktorom wychowania fizycznego znającym zapis nutowy na poziomie elementarnym*”.⁵

Profesor Zofia Konaszkiewicz – Uniwersytet Muzyczny, Warszawa – wskazuje: „*Książka Andrzeja Stadnickiego Tańce z kręgu kultury europejskiej powinna jak najszybciej ukazać się na rynku wydawniczym. Książka jest rozszerzeniem pracy wydanej w 1994 roku, która jest już zupełnie niedostępna. Praca zawiera nie tylko opisy tańców, ale bardzo cenne zapisy ruchu tanecznego pomysłu Autora, co sprawia, że dany taniec może być poprawnie odtworzony na podstawie podręcznika.*”

W recenzji do ostatnio wydanej publikacji książkowej (2014) Profesor Barbara Gruberne-Bernacka – Akademia Teatralna – stwierdziła m.in. „*Treści umieszczone w podrozdziałach 5.1 – 5.3 są sprawdzonym sposobem zapisu ruchu przy zastosowaniu znaków pisma muzycznego jako podstawowych elementów jego zapisu. Jest*

4 Z. Szot: *Tańce dla dzieci w każdej szkole*. Wychowanie Fizyczne i Zdrowotne nr 4/1995, s.162.

5 Z. Ludkiewicz: *Tańce dla dzieci Andrzeja Stadnickiego*. Wychowanie Muzyczne w Szkole nr 1/1996, s.44.

przejrzysty i daleko łatwiejszy do opanowania niż skomplikowana notacja wg. kinetografii Rudolfa Labana”.

3.4 Dorobek dydaktyczny:

- 1955 – okres młodości – utworzenie i prowadzenie Zespołu Międzyspółdzielniczego w Radomiu – Pierwsza nagroda na Wojewódzkich Eliminacjach w Kielcach za obrazek muzyczno - taneczny *Wesele Radomskie*; repertuar zebrany osobiście na terenie podradomskich wsi, występy na Światowym Festiwalu Młodzieży i Studentów w Warszawie,
- organizacja Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe w Akademii Pedagogiki Specjalnej – 1997, którymi kieruję i w których do obecnej chwili prowadzę wykłady oraz autorskie warsztaty artystyczne, a także seminarium dyplomowe,
- prowadzenie prac magisterskich, licencjackich i dyplomowych – ok. 500,
- recenzowanie prac magisterskich i licencjackich, ostatnio: napisanych pod kierunkiem Prof. zw. dr. hab. Szymona Kawalli,
- recenzowanie i kwalifikacja podręczników oraz książek pomocniczych do użytku szkolnego w szkołach specjalnych – Upoważnienie Ministra Edukacji Narodowej pismem z dnia 21 stycznia 1997 roku,
- przewodniczenie Komisji oceniającej poziom zespołów artystycznych szkół integracyjnych i specjalnych.

Spośród wyżej wymienionych, za szczególnie pożyteczne dokonanie zawodowe uważam zorganizowanie w roku akademickim 1997/98 i prowadzenie do tej pory Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe, które umożliwiają absolwentom uczelni i wydziałów pedagogicznych uzyskanie specjalizacji w zakresie

rytmiki orffowskiej, tańca i choreoterapii oraz zdobycie wiedzy i szeregu innych jeszcze umiejętności poprzez uczestnictwo w 21 przedmiotach prowadzonych w formie wykładów, warsztatów artystycznych i ćwiczeń, w łącznym wymiarze 360 godzin. Studia te są realizacją oczekiwań zgłaszanych przez moich magistrantów APS i uczestników Seminarium Orffowskiego AM.

Absolwenci Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe biegle

posługują się partyturową notacją ruchu z muzyką – zapisują ćwiczenia muzyczno-ruchowe, aranżacje muzyczno-choreograficzne polskich tańców narodowych i regionalnych oraz tańców innych narodów i tańców towarzyskich, które wraz z moimi opracowaniami opublikowane zostały m.in. w wcześniej wymienionych książkach.

Optymistyczne jest również nie malejące od roku 1997 zainteresowanie Podyplomowymi Studiami Kształcenie Muzyczno – Ruchowe w naszej Uczelni.

W sumie wypromowaliśmy ok. 300 absolwentów.

Ubiegły rok wiąże się z małym jubileuszem – 15 leciem PS KMR. W związku z tym, poza kolejną książką *Muzyka i tańce z różnych stron świata* z nagraniami na płytach CD i DVD, przygotowałem *Przegląd retrospektywny* ukazujący wybrane fragmenty zajęć z lat 1997 – 2014. Poczesne miejsce zajmują tu układy muzyczno - ruchowe inspirowane folklorem polskim i innych narodów.

Wśród słuchaczy, poza absolwentami różnych uczelni polskich, byli również słuchacze z Litwy, Ukrainy, Austrii i Irlandii. Prowadzenie zajęć powierzam 14 wykładowcom, wśród których są profesorowie z Polski, Niemiec i Szwajcarii, a sporadycznie również z Anglii i Austrii. Obecnie prowadzę wstępne rozmowy o współpracy z wybitnym specjalistą z Holandii.

W badaniach ewaluacyjnych kadra studiów podyplomowych oceniana jest na ogół bardzo wysoko. Jedynej zmiany dokonałem w odniesieniu do dwóch wykładowców prowadzących ćwiczenia. Uwzględniając postulaty słuchaczy, wprowadziłem – w stosunku do pierwotnego planu wykładów, warsztatów artystycznych i ćwiczeń, trzy nowe przedmioty z zakresu tańca, fitness i rytmiki. Absolwenci zainteresowani tymi przedmiotami, bądź utrwaleniem wiedzy i umiejętności z obszarów, które realizowali w okresie swoich studiów, mogą bez ponoszenia żadnych kosztów uczestniczyć w aktualnie prowadzonych zajęciach.

3.5 Pełnione funkcje

W czasie swojej 47 letniej pracy w Akademii Pedagogiki Specjalnej pełniłem różne funkcje, m.in.:

- przewodniczącego Rady ds. Młodzieży,
- przewodniczącego Senackiej Komisji ds. Finansów,
- kierownika Zakładu Wychowania Artystyczno-Technicznego,
- prezesa Rady Nadzorczej Fundacji na Rzecz Młodzieży Niepełnosprawnej,
- przewodniczącego Odwoławczej Senackiej Komisji Dyscyplinarnej,
- kierownika Podyplomowych Studiów Kształcenie Muzyczno-Ruchowe.

3.6 Współpraca z organizacjami i towarzystwami artystycznymi oraz naukowymi:

- członkostwo w Stowarzyszeniu Polskich Artystów Muzyków,
- członkostwo Międzynarodowego Stowarzyszenia Wychowania Muzycznego ISME,
- członek honorowy Grupy Roboczej Muzykoterapia – Sekcji Naukowej, Polskiego Towarzystwa Psychiatrycznego,
- członek-założyciel Międzynarodowej Asocjacji Snoezelen JAS.

3.7 Wyróżnienia, nagrody i odznaczenia:

- Dyplom za istotny wkład w rozwój terapii akustyczno-wibracyjnej /for the exceptional contribution in the development of vibroacoustic therapy/ – Chorwacja 2008,
- Nagroda Ministra NiSzW indywidualna st. trzeciego – 1985,
- Nagroda Rektora WSPS indywidualna st. pierwszego – 1995,
- Nagroda Rektora WSPS zespołowa st. drugiego – 1999,
- Brązowy Krzyż Zasługi – 1972,
- Złoty Krzyż Zasługi – 1979,
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski – 1988,
- Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski – 1997,
- Medal Komisji Edukacji Narodowej – 2012.

3.8 Obecne zainteresowania naukowe:

- Wpływ ćwiczeń muzyczno-ruchowych na rozwój poszczególnych cech motorycznych i mowy dzieci specjalnej troski.
- Kwalifikacje muzyczno-ruchowe nauczycieli nauczania przedszkolnego, początkowego i wyższych klas szkół specjalnych oraz nauczania zintegrowanego.

W bieżącym roku akademickim czynię przygotowania do podjęcia tematu:

Realizacja ruchu z muzyką w polskich oraz zagranicznych uczelniach i wydziałach pedagogicznych.

Obecnie chciałbym, poprzez realizację przewodów doktorskich, przygotować w Akademii Pedagogiki Specjalnej kontynuatorów edukacji muzyczno-ruchowej dla placówek edukacyjno-wychowawczych i terapeutycznych obejmujących dzieci i dorosłych.

Niestety, będąc na stanowisku profesora nadzwyczajnego bez habilitacji, nie mogę urzeczywistnić wyżej wymienionego zamiaru.

Stąd też pozwalam sobie zwrócić się do Wysokiej Komisji mojej Alma Mater o przychylnie odniesienie się do kwestii nadania mi stopnia doktora habilitowanego.

Andrzej Aladnich